

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Τὸν νά σ' ἀμπαῦν μόνο δὲν είναι τόσο γλυκό. Για ω νουώσες τη γλυκά της ἀγάπης πρέπει κι' ούδετος ν' ἀγαπάται. Κανένας ἀνθρώπος στον κόσμο δεν είχε καταλάβει τόσο αυτή τη μεγάλη ἀλήθευτα διού ο διαδηματικός μουνιζός Μιχαήλ Πάξ, διό μόνος αξιόλογος συνιδέτης βιάζεται πάντοιο άπο το Σοπέν.

Μέ πότες γυναικες δεν συνεδέθη στή ζωή του αλλούτε από ματαιότητα, αλλούτε από ιδιοτροπία, αλλούτε από τραφερότητα. «Αλλοι μόνο, ποτέ δημος από έρωτα!» Ήστάσο αλλούτε, διαν άζωμα ήταν ένας απλός και γνωστός πανιάσιος στό «Αμπιγκ», είχε έφωτευθή για καλά. «Α! τι θαμβεύσεις, τι απάλιος ήσταν έξεινος! Είχε αγάπησε μιά ήδησοι δεσάτης κατηγορίας, μιά πανάθιλα γυνάκια! Και πόσο έκεινη τον είχε έζευκτείσι! Τό δεσμό του ανδρό μη γήινοτού την έπεισε νηστεαί από πολλά κρύσταλλα, διαν πελά είχε άρρωστη να του χαμογελά, καὶ δέσα. Τότε, δάστημος πειά, ταξέδια σε δηλη την Βαρύτη, δίνοντας συναντίες και γιώσει με τη βαλίτσα του γεμάτη τραφερά γραμματικά γραμμένεια, ολές τις γλώσσες

Καὶ τόσῳ, υπέρ^τ αὐτὸς δέκα χρόνια, διὰ Μιχαήλ διαβάζονται αὐτά τὰ γράμματα, ξανάζῃ μὲν τὴν φαντασία τὸν ὄλον ἐκείνους τους ἐφί- μερους δεσμούς του, καὶ θυμάται συγνά τις γεωμανιάτες νῦντες, ὅταν ἀστηριος καλλιτέχνης στέκοντας στὴν πόρτα τοῦ θεάτρου, βου- τηριμένος στὴν λάστα καὶ περιεμένοντας τὴν ἀμάτημένην τους ίδμοποιο- ν, γνωνάκια αὐτῆς ποὺ τὶς πειρωδύτερες φρόξες τὴν εἰσόδη πασαένην στο μπάτσον ἑνὸς ἄλλον, μιὰ ποὺ τὴν ἀγαπώντες ὡς τέρσον ἀπελπισμένα.
Ἐντυχικὸν ὑπάρχει μονάχα γὰρ, κενὸν ποι- ἀγατά, συλλογίζεται καὶ ἔνα δάκρυ λαμ- πυρίζει στὴν ἀκρῷ τοῦ ματιοῦ τοῦ, τὸ σπανιό καὶ ἀλγενό δάκρυ τοῦ νευρικοῦ ἀνθεμίστοι.

Σ' αντή την ψυχολογική κατάσταση βρίσκονται ο Μισαής Πάς. Μία μέρα ποινή τραγουδίσαντας μάσποτε στό φυτωνούρων Παρισί, βρέθηκε άξαφρα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, στον κήπο τοῦ Αλεξιεύμονού γνωτά στὴν κορώνη τῶν Μεδιόνων. Πρωχόρησε τότε σαγ-παγών ὥς την ἔξειδα, ἀκούπησε στὰ κάγκελά του καὶ ἀρχίσε νά θυμάψῃ τὸ παλῆρο 'Ιταλικό, ἀνάκτορο, καὶ τὴν χρονιτάλλενα δεξαμενή, τοῦ νεροῦ τὴ δοτοῖς γλυτωστούσα δέδυριμα δύδ κύνων. 'Αξεινά, δύν διημάτια πιὸ πέρα εἶδε καθαρέμενη σ' ὅντα γνήσιν κάθισμα μά νέα γνωτά, ή δύσιν τὸν κτιτριζεί πτώμα. 'Ηταν μιὰ λεπτὴ καὶ γρυπή μένη ικανή μὲν γλώσσα γαλάζια μήτια καὶ ορατά κανονική μετι. Περιέργως ὅποιο κύτταρον τῆς ὡμουσίας, ἐβγαλε ἕτο κατέλλο του καὶ τὴν πληρωγίας.

— Μήπως είχα ἀλλοτε τὴν εὐτύχια, τῆς εἰπε, κυρία μου, νὰ σᾶς συναντήσω καὶ τώρα είχα τὸ ἀτύχημα νὰ μὴ σᾶς θυμηθῶ;

Ἐκείνη ἀκούγοντάς τον ζαλίστηκε, κοκ-
κίνησε καὶ ψιθύρισε:

— "Όχι, κύριε, έσείς δὲ μὲ γνωρίζετε, έγώ όμως σᾶς γνωρίζω.

Ο μουσικός κάθησε ποντά της και ἀρχίσαν τὴν συζήτηση. Ή
κυρίως ἐλέγει δύο τὸν εἰχεὶδε μά φορά πρὸ τῷ τῶν στόιχων συνα-
λίᾳ τοῦ Κολούν. Ο Μικαήλ Πάτς κολακεύεται. Πώς! Τὸν εἰχεὶδε μά
φορά στὴ ζωὴν τῆς πρὸ τριῶν ἔτον καὶ τὸν ψυμόταν τόσο καλά ἀσώμα!
Ποιού τούτοις; Ήποιόν; Ή! ἀπλούστατα, τὴν ἐλέγουν Λουσία καὶ
καποκιόνα στήν οὐδὲ Γκέι-Λουσίασκ μὲ τὴ χήρα ἀδελφή της, στὴν
δύναμι είχε ἀφήσει τὴ φροντίδα τῆς ἀναστοφῆς τοῦ μικροῦ τῆς ἀγο-
ριοῦ. Είχε λοιπόν και παῖδι; «Ηγαν πανερέμην;» Ο μουσικός τὴ
φύστησε σχετικός και ἔκεινην δὲ ἐδίστασε να τοι πάταρησε.

Ορί, δέν ήταν παντερέμην. Και ή έκμυστηρεύεσθες άρχισαν σε λίγο με περισσότερη οικειότητα. Τον είπε πώς έβλεπε όλοτε συγκά εκείνον ο όποιος ήταν πατέρας του, πατέρας της, μά πώς τού πει λύστε φρόνιμα. Επι είχαν τελειώσει. Τώρα έχεινε τα εικονιτέα- σφράδωνα της, ήτανε τελικά γηράτικα. Προτιμούσε νό ζή ήσυχα με την άδελφη της, με τα λίγα εισοδήματά τους. Πήγαν ποτε-πότε στο Λουξεμβούργο για νάνουση τη στρατιωτική μουσική κ' ξεπέ- πενοντας νά πάρω το παύει της που ήταν έξιτερικός μαθητής σ' ένα αγορεύον στην ίδια Ρουάντα Κονέκτικατ.

σπολείο στην οδό Ρωμαϊκής-Κολλάρ.

ταφους της ή νέα εκείνη γυναικά.
Τὴν ἄλλη μέρα καὶ τῇ παρόλῃ ὁ Μιχαὴλ συνάντησε καὶ πάλι
στὸ ίδιο μέρος τὴν Λουκίαν. Ἀφοῦ ἀρχισε ἔται τὸ μυθιστόρημά τους,
ήταν μικραῖον νὰ φτάσην γονόποιο από πρωτεῖο ἐγένεν ἦτον μητρώων

Προχωροῦσε ἀκασταίνοντα· τὸς εὑρεθέες τοῦ δισκού-

τρεῖς σειρὲς ἀποσιωπητικά

Ἐνδί ώμας δὲ κροταφέσσων ἀπόλη Μιχαὴλ ἔπαινος στήν ἀρχῇ προῆγα ώς μιὰ ἀσύμμαχη ἐνωποτεῖ περιστέτεα, ἐννοιώσει τῶν μιὰ αὐτήνθιστη εὐνάρσιστην. Ἡταν τούτο καλός ὁ ἐψωτας αὐτὸς! Ἔνας ἐργάτης χωρὶς κοστεραῖς, κυρίος ταῦτα μανία, ἔνας λαΐκος ἐψωτας, ἀπλὸς καὶ εὐγενικός. Οἱ Μιχαὴλ ζούσε μὲ τὴ μηρέδα του καὶ ἡ Λουκία ἐπὶ τὴν ἀδελφή της και γ' αὐτὸν ἡ πρωτη τους συνάντηση ἔγινε σ' ἄπαιον και πληκτικὸν δυνάτω ξενοδοχείον. Σε μ' αὐτὸν τὸ ἄσωτον οἱ Μιχαὴλ παῦσι τὰ τραυατάνετε χρόνια του, παρὰ τὶς τότες ἐρωτεύεις των περιπτετείς, ἐννοιώσει την καρδιά του νά χτυπα. Ω! ποδέ καιροῦ είχε νά τὸ νιώση αὐτὸν! Ὁταν ἐψωτας, θιγμώντας συγκαταστάσην συγκίνησην τὴ φιλή του αὐτῷ και γ' εἰκόνα της ζωντανεύσει στὴ φωναστική του μ' ἄλλη την ἀδρόβητη τοῦ θραμμιδῶν της.

— Θεέ μου ! φώναξε μιὰ μέρα ξαφνικά. Μήπως τὴν ἀγαπήσου ;
Μήπως τὴν ἀγαπῶ πειά ;

Αλλοιουν δομού, Μιχαήλ δὲν ήθελε νάποτε μιας μοισική φωνή επωνόμων ή δοτά τη μιλούσε μέσα του. Πρόσασε μήπας, αργά, δύο έτη γυρίστε με τη Λουσιά, διαν αποράσιστος νά περάση μια ειδικότητα μέσα στη στον έξοχην. Εποτείνη νά ξεκινήσουν πολύ νωρίς, πάντα προφτάσουν νά πάρουν το πρόδρυμα τους στο χωριόντακά, που βρίσκεται από δέκτρα της δάσους, στο βόρειο μέρος του Παρισιού, το γιανένιο από δέρτον και λινάνικα.

Στὸ βαγόνι ἦσαν μονάχοι. Τὸ ἴδιο καὶ στὸ λεωφόρεο, ποὺ πε-
γοῦσε μὲ δαιμονισμένη γληγοράδα ἔνα δρόμο, ποὺ τὸν ἵσκιωνε ἐν
πλήθος ἀπιδιές.

‘Η Λουκία, μεθυσμένη ἀπὸ τῶν

αιματό^ν ἄντα γελούσε διαρρέοι
και φώνας σάν πουλάκι. Μετά
ταύτα το μέμβρα σταματούσε πλήι στον
κυπριούχωντο τούχο ένδος σπιτιού. Είχε
πτάσει. Μπήκαν στο παγοδεξιό, αφί-
παν τα πανοφρόμα και τίς αποστο-
λές σ' ένα τραπέζι και για νάν μή γι-
νόνταν ούτε μιά ώρα από την ημορ-
γιάνερα, βγήκαν να προγεμνατίσουν σο-
βάνδος τον κήπο. Κάθησαν κάτω από
ιστικά και πήραν αμέσως δόρυ φα-
γός και κάπια τη ίστικειά και υπέ-
ντρούν περοπατώντας πατωτάς στο με-
ταλλούδιο καθώς πού είχαν στρέψει τα φί-
νωτωρινά φύλλα. Πάνω απ' το κεφά-
λαιού, ανάμεσα από τα μισογυμνώμενά
τους, παρασκευούσθιαν το γαλα-
νόντο τού ογκανού ένα κοπάδι μαρ-
κοπάκια, που ταξέδεναν, ταξιδεύε-
ναν μαργαρά. Και προχώρουσαν, προ-
σφορδαν μέσα στὸ δάσος αναστάν-
τας τις παθένεις ενδόσεις. Η Λοιπή^ν
τουριφή κάθε τόσο και μάζευε τὰ τελε-
πάτηα οργιάτρα λούσινδάκια, ένω^ν δι-
αγήη, με την άκρη τοῦ ματσουνοῦ το
πατέαζε τὰ κεφαλάκια τῶν μανταριών,
τούντων φυτρώναν στοιχεῖς τῶν βαλαν-
τιών. Κάποτε στοιχεῖς τῶν καὶ θα-
ταζεῖς τὴ φύλη του και ζαΐροταν, βλέπο-

τάς την τόσο εύτυχισμένη

Πόσο έλεπτή καὶ κομψή ἦταν μὲ τὸ σκοῦρο φρουστάνι τῆς. Πόσο
ώμορφα περπατούσε καὶ τί ὡραιό ἀνάστημα ποὺ είχε.

Μὰ νά την πού στέκεται πάλι στην ἄκρη του μονοπατιού. Υγρές
ξαφνικά καὶ λέει στὸ συνόδο της:
— “Ω ! Φουντούκια ! Φουντούκια !
Καὶ είνε τόδο χαρτομένη, καθίστι σκύβει γιὰ νά τα μαζέψῃ ! ” Α-

τρεξίν λιοπούν ἔκεινος γά τη φιλήση θεμιτά-θερμά στὸ αἰθέρο, καὶ ἀπὸ τὰ σγυνόδα μαλλιά τῆς...

— “Α ! Μουκή μου—ἔτοι μὲν ἦκοαζε καὶ δευτικά—μ’ ἐτρόμαξες !”

“Ετσι τρέχουν δὴ τὴν ήμέρα. Κατεβάνουν διάφορα μονοπάτια, ἐνῶ οὐ ήχω ἀντιλαμβάνει τὰ γένια τους, ἀνέβανται στὰ βραχάκια καὶ γλυνθρωπον πάλι ἀτέ” ἔκει καὶ ἔσανγκινονται ἀμύλητοι μπρὸς στὴ γυλοπότερεια, τῶν φιλητῶν δέντρων. “Οταν στέκνυνται καὶ ἀκοπατῶνται τὸν κορωναριόν της, μεθιστρώνται ἀπὸ εἴσηστιν

αποκυριεύεται τόπον που κομψώνεται και μεθυσίεναι από εντυγχάνων.
Τέλος ο δε διειλινὸν τοὺς βοήθειας κοντά στη μεγάλη λίμνη. Η Λουσιά κάθητος στὸν κοφήν ἐνὸς πετείουν δέντρου, ἐνῶ ὁ μοναχὸς ἔσπατο
θῆκε στὴ μαλακὴ γλόνη κοντά στὰ πόδια της. Ἐκείνῃ ἀρχίστηκε τὸν νᾶ
κώνη τὴν κριούσθενταν. Τὶς μέσα στὰ μαλλιά τοῦ ἀγαπητούντου της.
Τὶς μέσα στὰ μαλλιά της. Κρημάνα, σύνταξα, μανική, πτυχούμανα, κανένα

Τι υπερδόχη ωρα! Κανενα φυσημα, καμμια πνουοντα, κανενα σύγνεφο!

Ο ήλιος κατεβαίνει στὸν δόλοκάθαρο οὐρανὸν καὶ τὸ ἀκίνητο νερὸν τοῦ βάλτου, διοιο μ' ἀταστένιο καθρέφτη, καθρεφτῖζει τὰ πανύψηλα δύσματα, δύσματα.

Τοι ταύτην την περιόδον του διάλογου μεταξύ των δύο ζωνών

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Ο περίφημος Κροῖσος, δι τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, δι ποιος ἐθεωρεῖτο ὡς δι πλουσιότερος ἀνθρώπως τῶν ἀρχαίων χρόνων, εἶχε περιουσία 90 ἔκαποιμύρια χρυσά γαλλικά πρεστολεμέκα ράγα, σε χρήματα χρυσάφια, δόνιλοις και πολύτιμα σκεύη.

Καὶ διμος ἀδύνατος φημίζοντας οὐδὲ δι πλουσιότερος τοῦ σώμαν κατὰ τὴν ἀρχαίστητα. "Πτῆχαν καὶ ἄλλοι πλουσιότεροι του. Ο Σενέκας, δι διάσημος φωμαῖς φιλόσοφος καὶ τραγικὸς ποιητὴς ἢ οὐρανούσια 15 ἔκαποιμύρια χρυσῶν φράγματα, δὲ Τιβέριος, δι ἕτος ὑλὸς καὶ διάδοχος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀφτές διτράς πέντας 833 ἔκαποιμύρια φράγματα—τὰ δύοτα διμος ἔδειψε μέσα σε 12 ἥμερες δι διάδοχος του Καίλληρούμας, δι διάσημος αὐτὸς τίμωνος!"

Ο Βευπασινός, διτάν ἀγνῆθε στὸ θύρῳ, ἔκανε λογαριασμὸν ὅτι διτάνες, τῆς πολειτείας ἔφενταν, τὸ ἐνα δισεκαποιμύριο φράγμα. Ο Μύλος, δι περίημπτος ἀδηλήτης, ποὺ νίκησε τὴν φορέστης Ὀλυμπιακὸς ἀγώνες, χρωστούσε 18 ἔκαποιμύρια δραχμές. Ο Καίσαρας, τοῖν καταλαβήτη τὴν ἔξουσία, χρωστούσε 844 ἔκαποιμύρια δραχμές.

Ο Ἀντώνιος, ἐνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς τριανδρίας τῆς Ρώμης, χρωτοῦσε μετα τὴ διολορονία τοῦ Καίσαρος 40 ἔκαποιμύρια φράγμα!... "Ἐτοι μονάχα μπορεῖ νὰ ἔγινεται ἡ μυνθόδη πολυτέλεια τῶν φοραικῶν ἔστροτον!..."

Ο Ἀπότος δαπάνης σὲ γένειαν 15 ἔκαποιμύρια φράγμα καὶ ταν μια μέρα ἔκανε νὰ κάνῃ λογαριασμὸν καὶ εἰδε τὸς τοῦ ἐμετῶν μονάρα 2.300.000 φρ., αὐτοτονήση ἀπὸ τὸ κατάσιον, ἐπειδὴ μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ οὐδὲ ἔτι γλένιν!...

Ο Ιούλιος Καίσαρας εἶχε προσφέρει στη Σερβιουλία, μητέρα τοῦ Βρούσου, ἔνα μαραρόπιο ἀξίας 300.000 φρ.

Καὶ ἡ Κλεοπάτρα, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Αιγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Αιληνοῦ, ἡ ὄποιας ἀνηγρεύθη κατόπιν ἀπὸ τὸ Καίσαρα Ιούλιο βασιλίσσα τῆς Αιγύπτου, ἔνα βραδό ποὺ εἶχε καλέσειν σὲ δεύτερον τὸν Αντώνιο, ἔλιως μέσα σὲ ζεῦδη ἐντὸ διπότον τοῦ Καίσαρα τοῦ στόλιναν τὰ σκουλάριων τῆς ἀείας 13.185.000 φρ., καὶ τὸ κατάπιε, ἐπειδὴ εἶχε γάσει δῆθεν τὴ λάμψη του καὶ δὲ ζησίμευε πειά σε τίποτα!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΚΑΙ Η ΘΗΚΗ ΤΟΥ

Εἶνε γνωστὸ ὅτι ὁ περίφημος στρατάρχης τῆς Γαλλίας, κόμης τῆς Σαξωνίας, ἦταν τὸ δεῖξι κέρι τοῦ βασιλεύος Λουδοβίκου 15ου στοὺς πολέμους του, τοὺς ὅποιους ἤλει τοῦ διεξαγάγει δύοντας ἔκεινος. Εἶνε ἀπόνης γνωστὸ ὅτι δι κόμης τῆς Σαξωνίας ὅ ὅποιος ἤλει τὶς περισσότερες ἔρωτες κατατήσεις ἀπὸ καθεὶλλον στὸν ἐποχή του, ἦταν γά τολὺν καρδιᾶ καὶ φίλος τῆς περιφέμης φαβοφίτας τοῦ Βασιλέως· μαρτυρίας Πομπαδούν.

Μια μέρα ἡ Πομπαδούν περγοῦσε ἀνάμεσα στοὺς ωλενίας, στρατιώμενα στο μεράπτο τοῦ κόμητος τῆς Σαξωνίας. Ο τόπος πρωθυπουργού Σουτιέλ, ποὺ δὲν ἔχωνες καυσόλουν τὸν Πομπαδούν καὶ ὁ διπότος ἀρχοβίβως ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τὴν διαίξῃ ὁ βασιλεὺς μόλις τοὺς εἰδὲ, εἰπε δειγνοντάς τους στοὺς ἀλλούς αὐλακούς.

— Νά το σταθή τοῦ βασιλέως (γιὰ τὸν στρατάρχη) με τὴ θήκη του!

τον ἀρχίζεις ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή.

"Ἡ παγομένη καρδιὰ του, ποὺ μέσα σε μιὰ στιγμὴ ἡ φύσις τὴν ἔχεινανείς, ἡ νερχὴ καρδιὰ του ὅμοια μὲ τερψὸν λοιπούσιο τοῦ φιλοπόρου πάνει τοὺς τελευταῖς τῆς προσθάτειες τὸν ἀνοίξην στὸν μέλο τῆς Ἀγάπης.

Πέραν τὸ χεῖρ τῆς Λουσίας, τὸ φέρονται στὴ κεῖχη τον καὶ τὸ ριλεῖ, τὸ φιλεῖ ἀχρωταστα, θερμιά, γεμάτα. Γιὰ πρώτη φορά δι Μιχαήλ φιλοδιέσει τὴ λέξη, που ἐπὶ τόσα χρόνια ἀπὸ μεγάλη ἀποστροφὴ τρέψ τὸ φέρα, δὲν εἶχε πεῖ:

— Σ' ἀγαπῶ...

Μα μολις πρόφερε τὴ θεία λέξη δ ὥλιος βούντης ἀπὸ τὴν ἀντι-
κούνη δόνη τῆς λίμνης πίσω ἀπὸ τὴ μαρῷη γραμμῇ τῶν ἔλατων. Όλα μαζὲ τὸ τέρε, διθανός, τὸ ἀλκηνόν, τὸ ἀλκηνόν νερό, τὸ δέντρα καὶ ἡ καρδιὰ αὐτοῦ τὸν ἀνθρώπουν ἀλλοίμον! πήραν κάποια φυγόρωση!

— Η Λουσία ποὺ κντάεις τὸ φύλο της μέσα στὰ μάτια εἰδε τότε νὰ τρεγάνη κι ἀτὸν ἡ κρυδάδα αὐτῆ του συμφουτάματος. Τότε μὲ τὴν ἀνάγκη ποὺ νοιώθουν οἱ ἀπόιοι ἀνθρώποι γιὰ νὰ πονήση τὴν ἀλήθευτα καὶ μὲ τὴν ἡσυχή καὶ ἡρεμήνη πνοταγή τῶν τατεντῶν τοῦ ἀπάτητος, τε μια φωνάσια ποὺ ἔσθινε σὰ φωνισμένη:

— Οχι, Μική μου, δχι! Δὲ μ' ἀγαπᾶς ἐσύ, ἔγω σ' ἀγαπῶ...

— Η Λουσία ἀγαπᾶ πάντα τὸ μουσουργό. Ἐκείνους ἀνέχεται ἀπλῶς τὸν ἔρωτα της. Μά ἀν ἡ στροφὴ τοῦ τελευταίου βάλς ποὺ συνέθεσε δι Μιχαήλ Πάς ἐκφράζεις ἔναν ἀπλεπτόμενό, σπαγακικὸ πόνο, εἰνε γατὶ δι μουσικούσθητης κατωθόσων νὰ μεταφράσῃ, νὰ ἀπόδοσῃ σὲ πουσικοὺς φθόγγους τὰ θύλιμμένα λόγια, ποὺ τοὺ εἴπεντας ἡ νέα γυναῖκα στὴν ἀκρονέα λίμνης, την ὧδα ποὺ χωνόταν δ ὥλιος πίσω ἀπὸ τὸ δάσος τῶν ἔλατων.

Τὸ βάλς αὐτὸ ποὺ δὲ μπορεῖ κανεὶς γὰ τάκούση, χωρὶς νὰ πλημμύρουν ἀπὸ δάκρυνα τὰ μάτια του ἐπιγράφεια: «Φθινοπωρινή Φρ. Κεπεκέ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Ο περίφημος χοροδιδάσκαλος Βεστρίς. Βεστρίς πατήτη καὶ νιέρ. Οι Βεστρίς καὶ οι βασιλεῖς τῆς Γαλλίας. Κολιός καὶ κολιός ἀπ' τὸ ίδιο βαρέλι! Ο διάσημος χορευτής Τρενίς. Πῶς χρωματίζεται ὁ χορός. Ο Μ. Ναπολέον περὶ τῶν χορευτῶν.

Ο διάσημος χοροδιδάσκαλος Βεστρίς, ηταν ὑπερβολικὰ ὑπερήφανος για τὴν τέχνη του, ἡ έθεωρος τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χροδιδάσκαλον ὃς τι τέλο εγνένει! Συνήθιζε μάλιστα νά λέη σχετικῶς: — Τρεῖς ἀνδρόπους μόνο, στὴν Εὐρώπη, ἀναγνωρίζων ὡς μοναδικούς τοὺς εἰδότας τοὺς: τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας, τὸν Βολταΐδο καὶ τὸν ειαντό μου! ...

Ἐνα βράδυ, η βασίλισσα τῆς Γαλλίας ἐπήγειρε στὴν "Οτεσα κι" ἀφοῦ παρηκολοῦσῃ τὴν παραστατικὴν ἐξερήμωσε τὴν ἑπτιμείαν νά δὴ τὸν Βεστρίς νιό, στὸν τελευταίου του χορού. Κατὰ σύμπτωσην ὅμοιος ἐκείνο τοῦ βράδη, οι Βεστρίς δὲν ἐπόρευτο νά χορέψῃ, καὶ ποτὲ τοὺς εἰσέπειρε τὸν τελευταίον ἡ βασίλισσα, παρέμενεν ἀνέδοτος. Αποτελεομανίας της ἐπιμονῆς του ἀπέτιε, ήταν τὸ να συλληφθῇ καὶ νά φυλακισθῇ.

— Οταν ὁ πατέρας του ἐμάθε τὰ διατρέξαντα ἔγινε ἔσο φρενῶν.

— Ετρεξε βρήκε τὸ γυνό του στὴ φυλακή, καὶ τοῦ είπε μὲ νημο:

— Δε μου λέ, σὲ παρακαλῶ, τι είν' αὐτά ποὺ μαθανίσω για λογαριασμὸ σου; Ταράκητες, λέει, μὲ τὴ βασίλισσα! Δεν ξέρεις λοιπὸν ὃς ή οἰογενεία τὸν Βεστρίς διέπειτο πάντοτε φιλικῶς πρὸς τὴν Βασιλικὴν Οἰογενείαν τῆς Βουργουνίας! Σού πάγορευω—ταῦτος; — νά δημιουργήσῃς στὸ έξης προστριβάς ἀνάμεσα στὶς δύο αὐτές οἰογενείες! ...

Ἄλλος διάσημος χορευτής ἦταν καὶ ὁ Τρενίς. Ο Τρενίς αὐτὸς δὲν ἐπορευεταις εξ ἐπαγγέλματος σῶν τὸν Βεστρίς. Ξέροντες δην ὅμοιας μαθανίσασι, καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγον κυρίων ἦταν περιζήτητος στὰ σαλόνια. Εθεωρεῖτο ὡς ἔνας ἀπὸ τοὺς κομιστέρων τούς τῆς ἐποχῆς του, ἔποιχος του, ἔποιχος δὲ ἀπὸ τὴν πορειώσεων τούς της τελευταίας, ήταν εξαιρετικός εὔθυμη. Άλλα καὶ στὴν περίπτωση αὐτῆ δέπετε στὸν ειαντό τοῦ παρὰ νά καμογένει.

— Οταν π. κ. παρευρίσκετο σ' ἔναν χορό, δὲν ἐπέτρεπε στὸν εαυτὸν τοῦ σύντει τὴν παρασυρόμενη ἀπὸ τὴν ευδημία τῶν ἀλλον πορευτῶν καὶ νά κάση τὴν σοβαρότητά του. Τὸν χορὸ τὸν θεωροῦσε ὡς μιὰ ρετελεγμένη! Δεν γελούσα τοῦ τετρὰ τὸν ωραίο χορού, ἐπότες ἔανη ἡ μουσική τοῦ κορού ήταν εξαιρετικός εὔθυμη. Άλλα καὶ στὴν περίπτωση αὐτῆ δέπετε στὸν ειαντό τοῦ παρὰ νά καμογένει. Τούς της ελέγη: — Συγγράμην, κυρία μου, ποὺ χαμογελῶ... Μὲ ἀναγκάζεις όμοις ἡ όρχηστρα; Μόνον ἔτοις ποτῷ πλώσω στὸν ενθύμιο χορωματισμὸ στὸν καρό τοῦ τελελεύτανδο. Στὴν διπλανή αἴθουσα στὴν πορειώσεων διπλανή τοῦ Τρενίς.

— Θαυμάσια! ἀπέτρεψεν τὸν Τρενίς. Συνδεόμεθα διπλανή στὸν συνθρωπόνδιον διπλανή, μεγαλωφεῖς! Τὸ περιέργο εἶνε δημος δτι, δὲν μὲ ζηλεύει διπλανὸ γά τις ἐπιτυχίες μου, δπως δὲν τὸν ἔγω γά τις δικές του. Είνε βέβαια ἀνώτερος μου καπως στὶς χορευτικὲς του κυνήσεις, κ' ἔγω τὸν ουντριθετὴν εύηνησια τῶν κυνημῶν! Κ' ἔτοι είμεια ίσου.

— Εξαφνά τὸν πλησίασε ὁ οἰκεδεστήτης καὶ τὸν φότησε!

— Ποζ τὰ πάτη μὲ τὸν καὶ νέη Ραστινάκ;

— Ο νέη Ραστινάκ αὐτὸς ἦταν ἄλλον πρότος Υπατος.

— Ο Ναπολέον μη τρέφονται καμιμὲ ιδιαίτερη συμπάθεια στὸν χορό, εἶτε ἀποτριβήθει σὲ κάπιο παράμερο σαλονάκι καὶ κουβεντιαζε μὲ τὸν Ταλλευράνδο. Στὴν διπλανή αἴθουσα μόνος καὶ συνθρωπόνδιος πάντας ὁ Τρενίς.

— Εξαφνά τὸν πλησίασε ὁ οἰκεδεστήτης καὶ τὸν φότησε!

— Ποζ τὰ πάτη μὲ τὸν καὶ νέη Ραστινάκ;

— Ο νέη Ραστινάκ αὐτὸς ἦταν ἄλλος διάσημος χορευτής ουρεταράδας της Τρενίς.

— Θαυμάσια! ἀπέτρεψεν τὸν Τρενίς. Συνδεόμεθα δημος δτι, δὲν μὲ ζηλεύει διπλανὸ γά τις ἐπιτυχίες μου, δπως δὲν τὸν ἔγω γά τις δικές του. Είνε βέβαια ἀνώτερος μου καπως στὶς χορευτικὲς του κυνήσεις, κ' ἔγω τὸν ουντριθετὴν εύηνησια τῶν κυνημῶν!

— Κ' ἔτοι είμεια ίσου.

— Ο Ναπολέον, ακούγοντας τὴ στιχομηνία αὐτή, είχε μείνει μ' ανοιχτὸ τὸ στόμα. Και ἀργότερα πέροντας κατὰ μέρος τὸν οίκοδε-

στότη τοῦ είπε:

— Ακουσα πορηγούμενως τὴν συζήτηση ποὺ είλες μὲ τὸν Τρενίς.

Και τι νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου... Εμεινα κατάτληκτος. Ος τώρα, τοὺς χορευτὰς τοὺς θεωροῦσα δης γελοῖα ποκείμενα ἀπλῶς. Τώρα δης ἄλλαξα γνώμη. Επεισθην δηι οι δυστυχισμένοι αὐτοὶ είλε τρελλοι... Πλῶς τοὺς ἀφίνουν ελεύθερους καὶ δὲν τοὺς κλείνουν, τοὺς φτωχούς, σε κανένα φρενοκομεῖο, ἀποφ καὶ ξέσταμι!